

Narodeninové želanie

„Milý denníček, práve dnes oslavujem 10 rokov. Ocko s maminkou mi pripravili narodeninovú party, na ktorú príde aj starký a starká. Starká mi určite donesie tú výbornú tortu s jahodovou polevou. Jediné, čo ma trápi, je, čo si mám priať, keď budem sfukovať 10 sviečok. Premýšľala som nad princom na bielom koni, ale maminka hovorí, že chlapi sú nanič. Premýšľala som aj nad tým, že vynájdem liek na rakovinu, no potom mi napadlo, že doktorstvo veľmi úzko súvisí s ihlami. Alebo možno by som chcela byť kuchárka, ktorá sa preslávi nejakým výnimočne dobrým receptom. Túto myšlienku som hneď zamietla, keď som si spomenula, ako sa brat zatváril, keď mal na tanieri kúsok môjho koláča, ktorý som robila, skoro, bez maminkinej pomoci. Milý denníček, ostáva mi len dúfať, že ma niečo osvieti a ja dostanem nejaký výnimočne dobrý nápad, ktorý bude hodný narodeninového želania.“

Miška zavrela oči a hlavu si položila na kolená a denník položila vedľa seba na páperový vankúš. Pod jeho váhou doslova vyfučal. Malá Miška premýšľala tak tuho, až zaspala.

„Kde to som? „ hovorila si v duchu, keď sa ocitla v pustej záhrade plnej ružových kvetov. Bola si istá, že sníva. Takúto nádheru nikdy nevidela. Toto miesto určite nepatrí na jej planétu. Po vydláždenom chodníku kráčala niekam do neznáma a vedela, že by sa mala báť, ale práve naopak. Všetko tu žiarilo harmóniou a bezchybnosťou. Popri chodníku sa vliekol plot posiaty ružovými a bielymi kvietkami, ktoré sa pravidelne striedali a tak vytvárali akýsi zvláštny geometrický tvar. Okolo obletovali štebotavé, oranžové lastovičky, bzučali fialovo-ružové včielky a poletovali pestro sfarbené motýle. Zrazu ju zachvátila panika, že je to iba sen a keď sa prebudí, bude znova v tom nudnom a obyčajnom svete bez tohto ružového raja. Ani si nevšimla a došla až k úplnému koncu cestičky. Zastala a s otvorenými ústami hľadela na niečo obrovské, čo stálo pred ňou.

Bol to strom. Ale nebol to obyčajný buk alebo dub. Na prírodovede dávala veľký pozor, keď sa učili druhy stromov. No tento nepoznala. Bol taký veľký a taký širokánsky, že by tam vpratala celú jej rodinu a dokonca aj strýka Fera a to je už čo povedať! „ Miška! „

Miška zasnívaná do svojho fantazírovania podskočila od toľkého prekvapenia. Kto to na ňu preriekol? Myslela, že je tu sama. Zmätene pozerala sem- tam, no nikde nikoho nebolo. „ Miška, tu som!“ „ Kde tu?“

„ Pozri pred seba!“ Vyriekol niekto hrubým a zachrípnutým hlasom. Miška teda pozrela pred seba, no nikde nikoho nebolo. Teda, až na ten strom, ktorý tak obdivovala. „ Ale ja ťa nevidím.“ povedala. „ Ale vidíš, pozeráš sa na mňa.“

Miška nemohla veriť vlastným očiam a ušiam. Ten strom na ňu práve prehovoril? Zbláznila sa? Videla už veľa rozprávok, no ani na jednu sa toto nepodobalo.

„ Takže ty si strom, ktorý rozpráva? A ty tu bývaš?“ „Ano, rozprávam. Som strom života. Jeden z posledných, ktoré ostali. Bol som už všade. Po celej zemeguli. Stál som pri Atlantiku, stál som na Slovensku, stál som v Afrike. Videl som veľa ľudí. A preto som tu. Ďaleko od nich.“

„ Je to tu nádherné! Máš šťastie, že si tu a môžeš ísť kamkoľvek sa ti zachce. Vieš, tam u nás nepoletujú ružovo- fialové včielky ani nič podobné." povedala smutne Miška a vzdychla si.

„ Keby ste vy, ľudia, neboli takí, akí ste, všetko by bolo v poriadku. Tu sú všetky tvory a rastliny, ktoré sa rozhodli odísť z vašej planéty, za lepšími podmienkami."

„ A akí sme my, ľudia?" zvedavo sa opýtala.

„ Len sa zamysli! Dnes už máte viac možností, no nechávate si menej času. Máte krajšie domy, ale neúplné rodiny. Smejete sa príležitostne. Cestujete na Mesiac a späť, ale robí vám problém prejsť jednu ulicu a navštíviť rodičov. Atak je aj v prírode. Čím je krajšia a rozsiahlejšia, tým viac ju ničíte. Čím viac sa zaoberáte triedením odpadu, tým viac je po chodníkoch neporiadok a odpady. Miška,

ty si ešte len malé dievčatko. No aj ty môžeš zmeniť svet k lepšiemu."

„ Ale ako by som mohla?" nechápavo sa opýtala.

„ Máš predsa ešte jedno narodeninové želanie." usmial sa. Miška mu chcela veľmi pekne poďakovať za skvelý nápad, no niečo...

„ Miška!" ten hlas už nepatril stromu, „vstávaj zlatko," šepkala jej mama.

„Áno, mami, už idem." zívla a posadila sa na mäkkej posteli. Keď vošla do kuchyne, u ť tam boli všetci a babka držala v rukách jej obľúbenú, jahodovú tortu so sviečkami.

„ Želaj si niečo!" položila tortu pred ňu.

„ŽELÁM SI SVET S ORANŽOVÝMI VTÁČIKMI A ZELENÝMI STROMAMI. ŽELÁM SI ĽUDÍ, KTORÍ SA BUDÚ STÁLE USMIEVAŤ A NEBUDÚ MYSLIEŤ LEN NA SEBA. CHCEM, ABY SI ĽUDIA VÁŽILI TO, ČO MAJÚ.

SOM RADA, ŽE VÁS MÁM." usmiala sa a potom sa už len zhlboka nadýchla a sfúkla tých 10 sviečok.

Dikaczová Alexandra

ZŠ Moskovská2, B.Bystrica,8.A